

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

UN BOSC DE LLUMS

Al nord del Baix Llobregat, en els límits generosos de la Catalunya Central, hi ha una instal·lació industrial històrica i d'aspecte ben especial. Tot conduït per la A2, a la dreta si es baixa o l'esquerra si es puja, tots hem hagut de respondre les preguntes dels menuts asseguts al darrere del cotxe o les d'algun passatger foraster: què són aquestes llums? què és aquest fum? La planta estranya i ben il·luminada a les nits és la factoria de Solvay. I el fum és vapor d'aigua. Juntament amb un parc de tubs i connexions, són els seus elements identificadors al costat de Martorell. Amb la Seat i altres, forma aquell paisatge tan diferent al qual arribem els de l'interior després de passar Montserrat pel Bruc o per Monistrol. És on clarament es percep la fi del rerepaís per entrar en una altra dimensió: la industrialitzada i metropolitana àrea barcelonina.

Solvay està d'actualitat perquè el seu futur està qüestionat. Hi ha núvols a sobre els caps dels seus 500 treballadors i dels 2.000 que en depenen de forma indirecta. No és un conflicte clàssic entre treballadors i patronal, sobre costos i salaris, productivitat i estabilitat laboral. Tot és molt més tècnic i enrevessat. Fabriquen productes químics i, en algunes de les fases del seu procés, gene-

ren vapor d'aigua. Aquest vapor es converteix en energia. Com se sap, la producció d'electricitat en aquest país no és lliure. Està regulada i controlada pel ministeri d'Indústria. L'energia no la valora el mercat lliurement. Ho fa el «Boletín del Estado» amb decisions ministerials en despatxos grans i de moqueta flonja. Ningú pot fer electricitat i fer-ne el que vulgui. Recordin l'estafa governamental de les plaques solars. Tot passa pel sedàs dels polítics en exercici que controlen en cooperació amb les grans operadores sectorials. A la vegada, tinguin present tot allò de les portes giratòries cap a aquestes corporacions dels polítics cessants. Tot plegat els ha portat a un careró. Com altres grans companyies, disposen d'un acord que s'anomena d'interrompibilitat. Com a generadors i consumidors d'electricitat, en plantes com la seva hi poden arribar unes ordres d'un ens que es diu Red Eléctrica (REE) en què se'ls demana que es desconnectin del sistema general d'electricitat per facilitar la demanda d'una zona o per equilibrar moments d'alta demanda dels abonats. A canvi d'això, reben uns diners. Milions

«Lluitar-hi en contra és una batalla desigual, com es comprova en tota mena d'àmbits, l'independentista inclòs»

ARXIU/ARANTXA SOLÍS

Les instal·lacions on treballen unes 500 persones

d'euros anuals provinents del pressupost general públic. Per raons que els actors deuen saber, en els darrers temps aquestes ordres no s'han complert i això ha implicat que el ministre Soria els ha deixat fora de la recent subhasta d'energia i els reclama el retorn dels diners pagats en els darrers anys. Tot això pot apagar les seves llums, aturar el fum i fer fora els treballadors.

A més de les accions de protesta dels sindicats, al Senat de Madrid, l'exministre d'Indústria i senador José Montilla ha fet una pregunta al titular actual sobre la

qüestió, el qual se l'ha tret de sobre com de costum. Les pàgines d'economia dels diaris n'han parlat, en la majoria dels casos de forma intel·ligible i de difícil comprensió per als no iniciats. I l'empresa ha reaccionat de forma clàssica: anunciant que les pròximes inversions queden ajornades i l'habitual recurs d'anar als tribunals per la compra d'uns quants tiquets de temps. El conflicte és entre una empresa, l'executiu central i els seus implacables advocats de l'estat. Lluitar-hi en contra és una batalla desigual, com es comprova

en tota mena d'àmbits, l'independentista inclòs. A més, aquests diners que cobraven els de Solvay (i molts altres) es poden considerar com una subvenció encoberta que paguem al rebut de la llum juntament amb la quota del projecte Castor, la de les renovables i tota al resta de morts econòmics que hi ha encolomats. Aquests són els fets, més enllà dels quals no seré jo el que digui que si la planta fos fora de Catalunya potser el criteri seria un altre i tot s'arreglaria amb un dinar fastuós. Victimisme o realisme sempre cara a cara.

COM HEM ARRIBAT FINS AQUÍ?

Lluís Oliveras

PRESIDENT D'ERC-CATALUNYA CENTRAL

TRIBUNA

Val la pena, en un moment com l'actual en què els esdeveniments polítics són tan trepidants, parar un moment i recordar com és que hem arribat fins aquí. I adonar-nos que, tot plegat, no és el caprici sobtat d'uns polítics bojós, sinó el final d'una llarga successió de fets. I és que Catalunya ha arribat a la conclusió que la independència és l'únic camí després d'intentar ser espanyola una vegada i una altra, sense resultats positius durant massa anys.

És difícil indicar quan va començar tot plegat. Segur que podríem remuntar-nos molt enrere (Renaixença, Noucentisme, Mancomunitat, República, Guerra Civil...), però potser n'hi haurà prou de recordar que el pacte constitucional, aquest

pacte que ara treuen dia sí dia també en forma d'amenaça, ja va ser entès des del primer moment de forma diferent des d'una banda i l'altra de l'Ebre. Des de Barcelona, sempre es va entendre (i explicar) que era un pacte de mínims, forçat per les circumstàncies i l'exèrcit expectant, i que era un text prou obert per ser interpretat de forma àmplia i federalitzant; i que amb el temps ja se n'anirien polint els aspectes més regressius. Des de Madrid, en canvi, sempre es va entendre que era un pacte de màxims, una gran concessió a les nacions perifèriques, com una treva en temps difícils i amb data de caducitat; per ells sempre va ser una manera de sortir de l'atzucac on es trobaven, però amb el pacte tàcit que tard o d'hora les aigües haurien de tornar al llit del riu.

La relació entre Catalunya i Espanya, com a mínim des de llavors, sempre més ha sigut un estira-i-arronsa, marcat per la desconfiança mútua, en què uns creien que hi havia una manera catalana de ser espanyols, i els altres entenen que tot el que feia tuf de català era antipatriòtic. I així va ser l'era Pujol: una eterna negociació que mai satisfieva ningú. Catalunya mai va desistir en el seu intent de ser espanyola i des de Madrid mai es va acabar d'enten-

«I és que Catalunya ha arribat a la conclusió que la independència és l'únic camí després d'intentar ser espanyola una vegada i una altra»

«Aquest pacte que ara treuen dia sí dia també en forma d'amenaça, ja va ser entès des del primer moment de forma diferent des d'una banda i l'altra de l'Ebre»

«Fins i tot el mateix Montilla, gens sospitós de ser sobiranista, va avisar al seu dia del gran perill de 'desafecció' que comportarien aquestes decisions»

dre que les demandes de Catalunya no havien de ser enteses com un contrapoder a témer sinó que buscaven sempre i en tot moment el famós i fallit «encaix» català.

L'última gran proposta en aquest sentit va ser la de l'Estatut del 2006, i la mà estesa del President Maragall per convertir Espanya en un país verdaderament federal. La resposta ja la sap tothom: escàndol majúscul, desqualificacions i insults, el ribot del Guerra, recollida de signatures del

PP, retallada un cop ja referendat i sentència del TC el 2010. Fins i tot el mateix Montilla, gens sospitós de ser sobiranista, va avisar al seu dia del gran perill de «desafecció» que comportarien aquestes decisions. Aquest va ser l'últim gran advertiment d'aquest tipus. A partir de llavors, la gran majoria de catalans van obrir els ulls i van entendre que allò de la Constitució no havia sigut un malentès del primer dia, sinó la prova evident que hi havia dues maneres diferents i irreconciliables d'entendre Espanya. Perquè una exclou l'altra. I perquè l'altra, a part d'excloure l'una, sempre s'acaba imposant.

I va ser així com va començar el Procés. La resta, ja la sabem: milions de persones manifestant-se cada any als carrers de Barcelona. Primer van dir que l'independentisme no sumava, i cada vegada que hi ha hagut eleccions ha sumat més. Després van dir que no hi hauria data ni pregunta, i n'hi va haver. Després van dir que no hi hauria 9-N, i va ser un èxit rotund. Més tard van vaticinar que no ens posaríem mai d'acord per anar junts a unes eleccions, i ens hi hem posat. Ara ja només queda per fer una cosa: guanyar i demostrar, fora d'Espanya, que un altre país era possible.